

ὑπὸ Οὐελκέρου, Βερνάρδου, Ναιγελσβαχίου, Ἀρτουγγ καὶ ἄλλων γραφέντα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐγένετο διακοπὴ τῶν ἐργασιῶν μέχρι τῆς 4 μ. μ. ὅτε συνήλθον εἰς τελευταίαν συνεδρίαν. Ὁ γυμνασιάρχης τῆς Βρέμης *Fragerhört* ἀνέγνω ἀπὸ τῆς 4—6 μ. μ. μετάφρασιν τοῦ *Οἰδίποδος Τυράννου* τοῦ *Σοφοκλέους*. Ὁ λόγιος αὗτος διαπρέπει ὡς μεταφραστής. Κατ' ἐξοχὴν δὲ ἰδιαίτεράν ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν ὁ τρόπος, δι' οὗ μετεγλώττισε τοὺς χοροὺς τῶν τραγικῶν. Κατὰ τὴν ἀκρόασιν ταύτην παρήσαν καὶ πολλὰί Κύριαι τοῦ Βρουναβίγου. Μεπειτα δὲ ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς συνελεύσεως Κ. Γεϊπ διὰ φιλικωτάτων λέξεων ἐκήρυξε τὴν διάλυσιν τῆς συνελεύσεως, ὅτε ὁ Καθηγητὴς τοῦ ἐν Οὐρατισλαύτῃ Πανεπιστημίου Κ. Ἄσιος λαβὼν τὸν λόγον ἐξέφρασεν ἐξ ὀνόματος τῆς ὅλης συνελεύσεως τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας τῷ ἡγεμόνι Βρουναβίγου, τῷ ὑπουργεῖῳ καὶ τῷ Προεδρεῖῳ τῆς συνελεύσεως. Ἀμα δὲ τῇ διαλύσει τῆς τελευταίας ταύτης συνεδριάσεως καταυθύνθησαν ἅπαντες εἰς τὸ θέατρον ἵνα ἴδωσι τὴν ἐνεκα τῆς πυρκαϊᾶς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς συνελεύσεως ἀναβληθεῖσαν παράστασιν τῆς Αἰμιλίας Γαλόττου, ἧς τὴν ἐπιτυχίαν διεδήλωσαν οἱ θεαταὶ δι' ἐπανειλημμένων χειροκροτήσεων. Ἐξαιρετικῶς δὲ διέπρεψαν οἱ ὑποκριθέντες τὴν κόμησσαν Ὀρσίναν, τὴν Αἰμιλίαν, τὸν πρίγκηπα, τὸν Ἄγγελον κτλ. Τὸ θέατρον διεδέχθη ἄλλο ἐπίσης γοητευτικὸν θέαμα τὸ διὰ βεγγαλικῶν δηλονότι φώτων φωτισθὲν βουλευτήριον. Καθ' ὅλην δὲ σχεδὸν τὴν νύκτα ἀντηλλάσσοντο φιλικώτατοι διάλογοι ἀποχωριζομένων τῶν συναδέλφων.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν περὶ τῆς φιλολογικῆς συνελεύσεως προσθέτομεν, ὅτι ἐν ταύτῃ συνεκροτήθη καὶ ἡ τῶν γλωσσοπιστημόνων. Καθ' ἐκάστην δὲ πρωίαν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν φιλολογικῶν συνεδριάσεων ἐγίνοντο αἱ τοῦ παιδαγωγικοῦ τμήματος μάλιστα ὑπὸ γυμνασιαρχῶν καὶ γυμνασιακῶν Καθηγητῶν. Τὸ δὲ κυριώτερον ἀντικείμενον, εἰς ὃ ἡσχολήθη τὸ παιδαγωγικὸν τοῦτο τμήμα ἦν τὸ πρὸς σωματικὴν εὐεξίαν τελεσφορώτατον τῆς γυμναστικῆς μάθημα, ὃ εὐχῆς ἔργον ἦτο νὰ εἰσαγάγῃ καὶ ἡ κυβέρνησις ἡμῶν εἰς τὰ ἡμέτερα σχολεῖα.

Ν. ΠΕΤΡΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου Σύρου.

Ο ΨΩΜΟΖΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ (*).

(Ἐκ τῶν τοῦ *Α.Ι. Σούτσου*.)

—οοο—

Ἐνας γέρος στρατιώτης μὲ τοῦ ζήτουλα τὸ δίσκο, στὸ ραβδί ἀκυμβισμένος καὶ μὲ τὸ σακκὶ στὸν ὦμο,

(*) Ἡ παραθεμένη εἰκὼν ἐξυλογραφήθη ὑπὸ τοῦ Κ. Π. Σκιαποπούλου, ἔχοντος πρὸ ὀφθαλμῶν ἐπαίτην ἀρματόν, τὸν ὁποῖον πολλοὶ τῶν ἐν Ἀθήναις θέλουσι βασιλῆως ἀναγνωρίσει. Καὶ

ἔλεγε σ' ἓνα παιδάκι τοῦ τοῦ ἔδιχνε τὸν δρόμον
Μὴ, παιδάκι μου, μὴν τρέχεις καὶ πολὺ ὀπίσω μνήσκω,
Ἐοῦ εἶς' εὐτυχισμένο . . . τὰ ματάκια σου τὰ ἔχεις
Γερά ἔχεις ποδαράκια, κ' ἐλαφρὸ σὲν λάφι τρέχεις . . .
Ἐγὼ ἔχασα τὸ φῶς μου στοῦ Μισολογγίου τὴν πόλιν,
Καὶ τὸ ἓνα μου ποδάρι μὲ τὸ ἔρπαζε τὸ βόλι,

Ποῦ νὰ εἴμαστε, παιδί μου; . . . Εἶναι νύκτα; . . . Εἶναι μέρα; . . .
—Νύκτα εἶναι . . . Στὸ Ἀνάπλι ἐξυγώσαμε, πατέρα.
—Στὸ Ἀνάπλι! —Κλαίεις, γέρο; —Τὰ παλιὰ μου ἐνθυμεῖμαι . . .
Τ' ἤμην πρῶτα, τ' εἶμαι τώρα στέκομαι καὶ συλλυγοῦμαι . . .
Στὸ Ἀνάπλι! ! ! Ἐγὼ πρῶτος καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ στόμα
Πήδησα στὸ Παλαμίδι.
Ἀπὸ ἓνα σ' ἄλλον βράχο πρῶτα ρίπτουμουν σὲν φίλι,
Καὶ σηκώνω μόλις τώρα τὸ βαρύνετρό μου σῶμα.

Ὁ ψωμοζήτης στρατιώτης.

Ἐταπλώθηκα . . . Δὲν βλέπω τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά,
Κι' ὁ ἑλαιοφόρος τῆς ἡλίας στά ματάκια μου δὲν λάμπει . . .
Δενδρὸσκέπαστοι, ὠρεῖται κ' αἰματοερεμμένοι κάμποι,
Σ' ἐσὰς τώρα κόσμος ἄλλος ζωὴν ἡσυχὴ περιῖ.

τὸ μὲν ἐξυλογράφημα εἶναι ἐντελέστατον, ἢ ἐκτύπως ἕμιος ἀτέλως γινομένη, διὰ τοὺς λόγους οὓς καὶ ἄλλοτε εἵπομεν, δὲν ἀναδεικνύει τοῦ πρωτοτύπου τὴν καλλονήν. Ἀλλ' ὅπωςδήποτε εὐχῆς ἔργον ἦτο εἰς διατηροῦντο διὰ τῆς ζωγραφίας τύποι παλαιούμενοι καθ' ἐκάστην καὶ ὁλονὴν ἐκλείποντες διότι ἡ ἱστορία, θανειζομένη καὶ αὐτῶν τὴν βοήθειαν ἀποβαίνει εὐληπτετέρα. Ἡ Πανδώρα πολλοὺς τοιοῦτους περιέσωσεν· ἀλλ' ἡ προκίρσις εἶναι κατὰ πολὺ ἀσθενεστέρα τῆς δυνάμεως αὐτῆς.